

The Rawyal Blogger

În doar doi ani de blogging, imaginea ei a apărut de mai multe ori în secțiunile de street-style din Vogue, dovedind lumii întregi că o mamă cu doi copii mari poate deveni un fashion icon internațional. *Carmen Negoită* își duce mai departe brandul personal, printr-un restaurant vegan cu atitudine... rawyală.

de *Diana-Florina Cosmin*

Si-a sărbătorit majoratul într-un costum bărbătesc împrumutat de la un văr, a fost atât de îndrăgostită de sport încât sala de fitness pe care o frecvența a ales-o cândva „clientul anului“, iar dacă s-ar trezi oricând cu o minge la picior n-ar spune „nu“ unei partide de fotbal. Deși pare descrierea unui „băiețoi“ în toată regula, prezentarea de mai sus face parte din biografia adevărată a unei bloggerite de *fashion* care a fost intervievată de Washington Post și pozată de toată floarea cea vestită a fotografiilor de street-style de la Săptămânile Modei. Și care, după cum ea însăși recunoaște cu un zâmbet vinovat, are o spectaculoasă colecție de pantofi care merge cu un firesc desăvârșit și eclectic de la Topshop și H&M la Musette și Christian Louboutin.

Carmen Negoită râde cu poftă când îmi povestește de vremurile ei „garçonne“ și, la o privire mai atentă, spiritul bătaios și atitudinea de luptătoare continuă să se întrevadă sub bretonul franțuzesc și genele date discret cu mascara, ba chiar și sub straturile de haine în tonuri de albastru în care este îmbrăcată la întâlnirea noastră. Carmen e o „Carrie Bradshaw“ cu suflet de „G.I.Jane“, iar de la jumătatea acestui an are și un pic din „Martha Stewart“, varianta vegană. Răspunderile ei merg mult dincolo de imaginea „Rawyal Brunch & Cakes“, înspre tot ce ține de activitatea concretă a unui restaurant, de la livrare la munca administrativă. Ceea ce – coroborat cu faptul că are un blog de modă de succes, proiecte care o duc aproape lunar în toate colțurile lumii, plus doi copii frumoși de 12 și respectiv 13 ani – mă face să cred

că are și puțin din „Wonderwoman“, cel puțin partea cu teleportarea și cu dilatarea timpului.

„Rawyal Brunch&Cakes“, deschis din luna iunie a acestui an, este o afacere de familie începută cu mama, sora și verișoara ei, dar la care toată familia își aduce contribuția într-un fel sau altul. Chiar dacă s-au bazat la început pe expertiza unui consultant în materie de alimentație vegană, cam orice client al restaurantului îți va spune că revine la „Rawyal“ pentru că preparatele – fie că e vorba de pizza raw-vegană cu brinză de caju sau de prăjiturile cu scorțișoară și chia – sunt... altfel decât în rețetele vegane clasice. „Normal că sunt altfel“, râde Carmen. „Doar ne adunăm toată familia când se fac prototipurile, le gustăm și doar după ce toată lumea își dă cu părerea se stabilește rețeta finală“. Dacă e adevărat că gustul unui preparat culinar este proporțional cu dragostea pe care o investește bucătarul, înțeleg de ce preparatele lui Carmen sunt diferite de ceea ce există pe piață: fiecare membru al familiei participă cu tot sufletul la acest proiect dorit de multă vreme.

Ideea „Rawyal“ s-a născut mai întâi dintr-o documentare bazată pe nevoie: odată cu apariția unei probleme de sănătate în familie, s-a conturat perspectiva unui alt tip de alimentație, mai sănătos și mai apropiat de natură, dar și extrem de gustos în același timp. Și, chiar dacă am în urmă multe tentative eșuate de alimentație raw, privind bunătățile din galantarul „Rawyal“ – de la deliciosul tort „Choco-Crunch“ la spaghetetele de dovlecel și lasagna vegetariană – mai că aş putea cădea din nou pradă tentației.

Înainte de a se definitiva o rețetă din meniu, preparatul este gustat de toți membrii familiei, pentru a se potrivi cu cât mai multe gusturi diferite.

Rawyal

Brunch & Cakes

#life
memo

Carmen Negoită a găndit „Rawyal Brunch&Cakes” ca pe o afacere de familie.

După cheesecake-ul cu fructe de pădure, Choco-Crunch este desertul raw preferat de Carmen.

Știind că există încă un anumit grad de reticență privind alimentația fără foc, Carmen nu insistă niciodată și nu propovăduiește nimic, pur și simplu oferă. Așa cum face de doi ani încoace și pe blog, unde nu dă verdicte, nu judecă și nu critică niciodată, doar își propune viziunea documentată și foarte entuziastă despre modă. Cel mai mult îi place să sintetizeze trendurile într-o variantă personală, fiecare piesă vestimentară pe care o privește devenind instantaneu personajul unui scenariu stilistic mental. Dacă cei mai mulți dintre noi privesc un pulover galben sau o rochie neagră și văd doar un pulover și o rochie, Carmen vede instantaneu o sumedenie de combinații de accesoriizare și de purtare, în combinație cu aproape orice piesă din dressing-ul personal. Un talent, dar și o muncă exersată prin multă documentare și printr-o acumulare permanentă de informație.

Deși pare că defilează înăscut în fața blițurilor și că asamblează ținute ingenioase fără pic de efort, Carmen recunoaște că parcurge lunar zeci de cărți și reviste de modă, se duce la prelegeri tematice, iar de câte ori are șansa să audieze un curs de stil sau de modă, o face cu mare plăcere și interes, ca o elevă sânguincioasă aflată într-o permanentă perfecționare pentru „front-row“-ul modei. Și, chiar dacă se află acum pe lista oficială de invitați la Săptămânile Modei din marile Capitale ale lumii, prima experiență a venit tot din curiozitate: a plecat la New York Fashion Week fără să aibă invitație la vreun show, doar ca să simtă pe viu acea atmosferă specială, plină de *glamour*. Și-a făcut pe loc noi cunoștințe și până la urmă a ajuns să și asiste la câteva show-uri, dovedind că entuziasmul poate substitui, uneori, lipsa unui plan.

Tot din entuziasm și voință a început, de altfel, și transformarea „băiețoiului“ de odinioară. Sosită din Argeș la București, Carmen era, cu mai bine de zece ani în urmă, o tânără în blugi și teniși, cu părul vâlvoi și fără urmă de machiaj, care a decis, deodată, că poate să fie mai

mult de-atât. Îmi povestește, cu ușoară nostalgie, cum își cumpăra toate revistele de modă care existau atunci pe piață și le citea din scoarță-n scoarță, făcându-și notițe și analizând ținutele în detaliu. I-a luat ani de răbdare să-și exerseze imaginația, șlefuiindu-și simțul estetic, dar nu a simțit efortul, doar plăcerea descoperirii. Anul trecut, când a apărut la un eveniment monden într-un smoking negru, bărbătesc, cu lavalieră la gât - cu câteva săptămâni înainte ca Angelina Jolie să-și facă o apariție similară pe covorul roșu de la Premiile BAFTA - atitudinea ei nu mai avea nimic de-a face cu cea a tinerei de 18 ani care alesese să sfideze pe toată lumea purtând un costum bărbătesc la propriul majorat. Chiar și în cel mai sobru și masculin outfit, de această dată Carmen inspira o feminitate pe care nici ea n-ar fi crezut-o posibilă cu ani în urmă.

Dacă ar putea însă, Carmen n-ar fi Angelina Jolie, nici Carrie Bradshaw, nici Martha Stewart, ci mai curând James Bond. Sau măcar Bond Girl. Are o intuiție și un simț de observație ieșit din comun, care - îi place să glumească - ar fi recomandat-o pentru un job în Serviciile Secrete. „Analizez totul, observ cele mai mici detalii și gesturi, apoi pun totul cap la cap și îi prezint persoanei situația în amănunt, cu date și argumente“. Pentru copiii ei, o mamă „Bond Girl“ înseamnă zero șanse de a ascunde ceva, pentru apropiați este o sursă de fascinație continuă, iar pentru bloggerul Carmen Negoită este cel mai prețios instrument de muncă. Fiecare ținută pe care o poartă se compune din nesfârșite referințe și detalii, observate, imaginate și culese cu atenție, apoi trecute prin filtrul creativ personal. Ceea ce mă duce cu gândul tot la Carrie Bradshaw, cu care împarte mai mult decât o colecție impresionantă de pantofi. „*Când m-am mutat prima dată la New York, dacă aveam de ales între a-mi cumpăra ceva pentru cină și a cumpăra revista Vogue, cumpăram Vogue*“, afirma personajul Carrie într-un episod al faimosului serial. „*Pur și simplu simțeam că mă hrănește mai mult decât orice fel de mâncare*“. □